

HLAS

od Panny Marie

ROČNÍK 21 ČÍSLO 2 PRÁZDNINY 2016

Milí poutníci a farníci!

Nastaly prázdninové měsíce, školy osiřely a řada z vás se vydává na cesty, abyste mimo domov strávili dovolenou. Někdo dává přednost tuzemsku, jiný zahraničí. Někteří sází na jistotu a jezdí na známá a osvědčená místa. Velká část rekreantů využívá dobu volna k poznávání nových končin. Všichni však chtějí vykročit z každodenního stereotypu, zažít něco nevěšedního, a hlavně si tělesně i duševně odpočinout a načerpat nové síly pro budoucí týdný a měsíce.

V týdnu jsem byl nakupovat v prodejně křesťanské literatury. Pan vedoucí si vyřizoval přes mobil telefonní hovor s nějakým zákazníkem. Omlouval se, že požadované zboží bude až po neděli, poněvadž do konce týdne bude mít dovolenou. Když jsem platil u pokladny, pochlubil se, že s dalšími muži od zítřka vyrážejí na čtyřdenní pěší pouť z Brna ke Svaté bráně do Kostelního Vydrží.

Jsmo uprostřed Roku milosrdenství, jehož viditelným symbolem jsou otevřené Brány milosrdenství ve všech koutech světa. Zmiňovaný muž mne inspiroval k návrhu pro letošní prázdniny. Zkuste během nich vykonat pouť alespoň k jedné z nich. Samozřejmě, že nemusíte jít celou cestu pěšky. Papež František doporučuje alespoň krátkou pouť dle možností poutníka. Níže najdete seznam míst s otevřenou Branou milosrdenství v okolních diecézích.

Doufám, že jednou Svatou branou projdeme všichni společně. Poslední srpnovou neděli při zászvětné pouti naší farnosti k Sedmibolestné Panně Marii v Šaštíně.

Pokojný a osvěžující dovolenkový čas prozářený paprsky milosrdné lásky Boží přeje

P. Josef Pohanka

Z poutního místa Pouť k Bráně milosrdenství do Žarošic

V neděli 8. května 2016 jsme se vydali na již 13. pěší pouť, tentokrát ke Svaté bráně milosrdenství v Žarošicích. Ze Slavkova u Brna po požehnání o. Petra Marečka vyšlo kolem 60 poutníků. Z Jalováku, kde se přidal o. Milan Vavro, nás do Zdravé Vody přišlo 95, po cestě lesem jsme se modlili růženec. Odtud se vydalo již velké procesí na tříkilometrovou pouť, v ulicích Žarošic jsme zpívali písně. Pěšky, autobusem a auty se nás sešlo na 200, zúčastnilo se mnoho rodin s dětmi. Poděkování patří místním kněžím, otci Josefu Pohankovi a Josefu Večeřovi i našemu rodáku Oldřichu Chocholáčovi, kteří v kostele zpovídali. Na závěr po mši svaté jsme prošli Svatou bránou s modlitbou o získání odpustků. Několik mladých nás překvapilo – vydali se pěšky i zpět. Byla to zatím největší pěší pouť ze Slavkova u Brna, také Rokem milosrdenství významná.

o. Milan Vavro, děkan

Ze života farnosti Soustředění a koncert scholy KNOWIT

Světové dny mádeže v Krakově se začaly přibližovat mílovými kroky, a protože většina členů scholy KNOWIT z hodonínského děkanátu prahla po tom se jich zúčastnit, zrodil se na Silvestra báječný nápad, jak si k tomu trochu dopomoci.

A co že to slovo KNOWIT vlastně znamená?

„Vzniklo to úplně náhodou. Vždy, když jsme hráli při mších nebo jiných událostech, ptali jsme se navzájem: Znáš to? – anglicky: Do you KNOW IT? Potom název navrhl otec Kája a ten se ujal.“

Během několika málo dní po vzniku oné slavné myšlenky se sešlo poměrně velké množství lidí, kteří toužili něčím přispět. Ať už hrou na hudební nástroje (od flétny přes strunné nástroje až po bubny) či zpěvem nebo doprovodnými pracemi jako jsou ozvučení, moderování a samozřejmě rozvoz aparatury a samotných účinkujících. Každý nový jedinec byl srdečně vítán.

Posléze začali, pod taktovkou Marušky Baďurové, nacvičovat nejenom písně, ale i působivý doprovodný program k osmi koncertům, konaným v blízkém i vzdálenějším okolí.

Jistě jste někde zahlédli i logo v podobě rybičky a názvu KNOWIT a Kraków. U jeho zrodu stál šikovní Martin. Začátkem dubna jsme začali lepit plakáty po okolí, od nástěnek v kostelech, po všechna možná volná místa k polepení, aby se tak přilákalo co největší množství lidí.

Dalším úkolem programu bylo soustředění, které se uskutečnilo první dubnový víkend na faře v Žarošicích. Bylo nezbytné doladit všechny drobnosti a udělat pořádnou zkoušku písniček. Museli jsme také natožit reprezentační video, kterého se v závěrečné fázi dodělávek ujala Josefínka. A video tak bylo připraveno na rozlet do světa. V šest hodin večer, desátého dubna 2016 se mohl uskutečnit historicky druhý koncert v kostele v Žarošicích.

Pomalou, ale jistě se začali scházet první návštěvníci, kteří o tuto událost projeví zájem. Účast bohužel nebyla zase tak vysoká, jak se původně předpokládalo, což bylo nejspíš způsobeno tím, že plakátky, které oznamovaly místo a dobu konání, byly vyvěšeny jen necelý týden před koncertem. Ale potěšení hrát nikoho neopustilo.

Před samotným začátkem panovala mezi publikem natěšená nálada. Neustávající jemný šum se s příchodem prvních členů změnil v jásavý potlesk, ale chvíli poté utichl úplně. Všichni s napětím čekali, co přijde dál.

Sotva však zazněly první tóny, šířila se kostelem kouzelná nálada. K tomu dopomohly i rozzářené a rozesmáté obličeje všech členů scholy a každý, kdo zachytil jejich pohled, se musel také okamžitě začít usmívat.

U některých známějších písní se dokonce ke zpěvu přidávali i posluchači – tak moc je koncert zaujal a naplnil. Příběhy, které vyplňovaly mezery mezi písněmi a zároveň přinášely krátké zamyšlení a zároveň dodávaly všem přítomným naději. Během písně „Vezmi ma“ v podání Kamči a Jendy se nám všem rozmazal pohled. Ani jedno oko v celém kostele nezůstalo suché, píseň silně citově zapůsobila na všechny posluchače. Kolébavá melodie a velmi dojemný text se zaryly hluboko do paměti.

Touhle písni se už ale celý koncert bohužel blížil svému konci, a přestože posluchačů bylo velmi poskrovnu, na závěr se kostelem rozlehl takový potlesk, že jsme nemohli odejít ještě dvakrát jsme znovu zazpívali některé písně.

Všichni návštěvníci odcházeli s úsměvem na rtech a klidem v srdcích a trochu odlehčenými peněženkami.

Děkujeme otci Pohankovi, a farnosti Žarošice, že nám dovolili uskutečnit soustředění i koncert, a také všem, kteří se na nás přišli podívat. Těšíme se na vás v budoucnu u dalších koncertů: Lukáš, Dominik, Lenča, Kristyán, Markétka, Terežka, Vašek, Kamča, Barča, Luboš, Verča, Martin, Josefinka, Kristýnka, Kuba, Evča, Kačka, Jenda, Helenka, Pavel, Maruška, Janča, Vašek, Joži, Radim, Anička, František, Mája, Eliška, Tery, Nikča, Bety, Pája, Barča, Žán, Janča, o. Jaroslav.

Barbora Šottlová

Farní pouť 2016

Draží bratři a sestry v Kristu, milé děti. Farní pouť konaná tradičně na začátku mariánského měsíce května se letos uskutečnila již poslední dubnový den, který vyšel na sobotu. Nic to však neubralo na síle zážitků nejen z krásy přírody a architektury, ze setkání s milými lidmi, kteří se s námi podělili o své poznání a zkušenosti, ale hlavně všude tam, kde jsme byli, našli jsme promodlená místa, která nám umožnila více se přiblížit s našimi strastmi, ale i radostmi k Bohu a k našim přímluvcům. Nebyli by jsme to my, katolíci, kteří bychom se s prosbou o přímluvu neobraceli především k Panně Marii. Stopy jejího působení jsme našli samozřejmě všude, ale tentokrát bych vaši pozornost chtěl obrátit k jinému našemu přímluvcovi, a to k sv. Janu Nepomuckému. O významu svátosti smíření není třeba se tu rozepisovat, ale zajisté nebudu daleko od pravdy, když budu tvrdit, že to není pro žádného z nás nic snadného přiznat si svůj díl viny na tom, jak nás ti druzí štvou, že chvílemi ztrácíme správný směr naší životní poutě a už vůbec ne, když jsme provedli něco, za co se musíme skutečně stydět a prosit o odpuštění. Proto se přimlouvám za tohoto světce, patrona zpovědníků a přímluvce za mlčenlivost a za zachování zpovědního tajemství, abyste mu poskytli ve svých modlitbách více pozornosti.

Na cestu jsme se vydali dvěma autobusy a první naší zastávkou byl kostel Navštívení Panny Marie v Obyčtově. Byli jsme přijati místním duchovním správcem P. Františkem Koukalem, který nás seznámil se zajímavostmi týkajícími se místního kostela a jeho opravy. V tuto dobu byl kostel obestaven lešením a dostával novou měděnou střechu. Protože byl krásný jarní den, nová střecha odrážela nádherně sluneční paprsky a hvězda na vrcholu věže přímo zářila. Kostel je zajímavý tím, že jeho půdorys a klenba stropu mají tvar želvy. Kostel byl dostavěn v roce 1734 na zadání opata žďárského kláštera Václava Vejmluvy podle projektu Jana Blažeje Santini – Aichla. Jak je u tohoto architekta obvyklé, všechny jeho církevní stavby jsou stavěny

s využitím symboliky, v tomto případě želví krunýř má vyjadřovat ochranu, kterou stavba nabízí věřícím. Želva se tak stala i symbolem samotného Obyčtova a v parčíku ji připomíná betonová plastika obří želvy z r. 2010, dílo Michala Olšiaka. Škoda jen, že jsme na ni byli upozorněni až při odjezdu z Obyčtova.

Další zastávkou a zároveň i hlavním cílem naší poutě byla Svatá brána v klášterním kostele, bazilice minor Nanebevzetí Panny Marie a Svatého Mikuláše. V poutním průvodu jsme přišli před vchod, kde nás přivítal místní duchovní správce P. Mgr. Vladimír Vojtěch Záleský. Tento vchod tvořený gotickým portálem je zároveň i Svatou bránou a podle slov našeho hostitele vzhledem k místnímu drsnému podnebí zhotovili vlastnoručně místní farníci ještě vnitřní modlitební bránu z 45 vyřezávaných dřevěných reliéfů zachycujících příběhy Starého i Nového zákona. Brána vznikala po celý advent. Lidé vyřezávali biblické výjevy doma nebo na faře vždy v úterý a ve čtvrtek. Program začínal modlitbou, četbou Písma a také konzultací s mistrem řezbářem panem Zdeňkem Beranem ze Sázavy. Výklad otce Vladimíra o historii i současnosti baziliky i bývalého kláštera pokračoval u bočního oltáře Panny Marie studniční, která spojuje s tímto klášterem kostel Navštívení Panny Marie v Obyčtově. Poté jsme si mohli prohlédnout areál bývalého cisterciáckého kláštera, který byl za císaře Josefa II. v roce 1784 zrušen. Klášter byl přebudován na zámek. Nyní je objekt v držení rodu Kinských. Mši svatou v bazilice minor celebroul náš duchovní správce a organizátor této poutě P. Josef Pohanka. Tak jsme mohli dosáhnout splnění všech podmínek pro získání plnomocných odpustků poutí k Svaté bráně v tomto Svatém

roce milosrdenství. Po skončení mše svaté jsme byli obdařeni neočekávaným duchovním darem, a to novokněžským požehnáním od otce Tomáše Fránka. Po načerpání duchovních darů jsme využili i možnosti dovézt z farní poutě něco z materiálního nabídky místní farnosti ve formě čokolád a klášterních oplatků. Kolem zámecké studny, sádek a Konventského rybníka jsme pak vystoupali k další zastávce na naší pouti, k poutnímu kostelu svatého Jana Nepomuckého na Zelené hoře. Mohli jsme si si prohlédnout celý areál včetně vnitřku poutního kostela, který je nyní opravován, a prohlídka tak byla částečně omezena. Vše nám vynahradila průvodkyně, která nás zaujala svým výkladem o výstavbě, historii i současnosti tohoto areálu zařazeného v roce 1994 na seznam světového přírodního a kulturního dědictví UNESCO. Pro zájemce o bližší informace uvádím odkaz na internetové stránky Žďárské farnosti <http://zelena-hora.cz/cz> a pro ostatní ve stručnosti: tento poutní areál vznikl jako reakce na svatořečení Sv. Jana Nepomuckého jeho ctitelem opatem zdejšího kláštera Václavem Vejmluvou, který stavbu zadal Janu Blažejí Santini – Aichlovi. Vznikla tak na svou dobu velmi moderní stavba naplněná symbolikou. Kostel byl dokončen roku 1722 a celý areál s ambity v roce 1740. Po ukončení prohlídky a přestávce na oběd jsme pokračovali ve farní pouti do nedalekého města Polná.

Cílem naší cesty v městě Polná byl děkanský chrám Nanebevzetí Panny Marie. I zde jsme vyslechli zasvěcený výklad o historii i současnosti tohoto chrámu i města Polná. Chrám nás zaujal nejen svojí velikostí, ale především svojí bohatou štukovou výzdobou. Průvodkyně nám umožnila navštívit i muzejní expozici v patře chrámu, které dříve sloužilo věřícím ke společenskému životu. Také zde jsme se nenadále setkali se sv. Janem Nepomuckým na obraze, kde bylo moderním způsobem ztvárněno jeho utrpení vedoucí k jeho svatosti. Obraz u našich poutníků vyvolal odmítavé reakce, ale mě docela zaujal a věřím, že svého ocenění dojde. Neobvyklou zkouškou naší odvahy a zdatnosti se ukázala možnost rozhlédnout se po Polně z ochozu věže chrámu. Všem, co to dokázali, patří můj obdiv tak, jak jejich obdiv patřil pokojí ve věži, uvedenému do původního stavu, který původně sloužil k celoročnímu bydlení hlásného s jeho rodinou, a dokonce i s kozou. Také P. Josef Pohanka si uchoval tuto prohlídku nezapomenutelný zážitek.

Při minulé návštěvě této věže se stal jejím nedobrovolným vězňem, když se pokazila klika u dveří. Po ukončení prohlídky Polné, jsme zamířili zpět na cestu k domovu.

Přesto nás čekala ještě jedna zastávka v obci Oslavice, která leží v těsné blízkosti města Velké Meziříčí. Tato, na architektonické poklady bezvýznamná ves, ukazuje jinou neméně významnou stránku sakrálních staveb. Při vzniku takové stavby je zapotřebí Boží pomoci a je jedno, jestli se jedná o mohutnou a skvostně vyzdobenou stavbu nebo dřevěnou vesnickou kapli. To nám potvrdila i paní Anežka Pánková, která nám umožnila nahlédnout do historie vzniku této kaple Božího Milosrdenství.

Na začátku tu byla potřeba místních farníků získat pro potřebu konání bohoslužeb krytý prostor poskytující ochranu před nepřízní počasí. Dosavadní kaple toto nespĺňovala, a tak, když farníkům předložila paní Pánková návrh na stavbu větší kaple, dalo se očekávat, že ji ostatní podpoří. Místo toho se paní Pánková setkala s nepochopením a u některých přímo s odmítáním. To ji ale neodradilo a do realizace se pustila sama. Podporu našla u duchovního správce velkomeziříčské farnosti P. Jana Peňáze, a tak se mohla pustit do realizace projektu s podporou sponzorů, které s Boží pomocí získala. Zažívala krušné chvíle nejistoty, kdy do poslední chvíle neměla jistotu, že bude mít další prostředky na stavební materiál nebo na zaplacení práce řemeslníkům.

Přesto se jí vždy na přímluvu Panny Marie a všech svatých podařilo potřebné dary získat a získat si i řemeslníky, aby pro ně nebyla práce na kapli jen všední rutinou, ale výzvou a zkouškou. Tak se podařilo stavbu dokončit a dne 7. prosince 2006 mohla Anežka Pánková spolu s P. Janem Peňázem darovat kapli Božího Milosrdenství do vlastnictví velkomeziříčské farnosti. Byli jsme mile překvapeni, protože paní Pánková pro nás přichystala občerstvení. Buchta, kterou upekla, nám výborně chutnala.

Tím byl program naší farní pouti v letošním mimořádném roce Božího milosrdenství vyčerpán a my jsme mohli poděkovat Bohu a všem našim přímluvcům za zdar celé pouti a šťastný návrat domů. Naše poděkování patří i řidičům autobusů, že nás bezpečně vezli celou cestu, a především otci Josefu Pohankovi za přípravu a realizaci letošní farní pouti, díky níž jsme si odváželi nezapomenutelné zážitky z krásných míst naší vlasti, ale především děkujeme za duchovní dary, které nás posílily a inspirovaly na naší životní pouti.

Pavel Rektořík

Koncert scholičky

Tak jsme se opět dočkali! Po roce jsme opět usedli do lavic a čekali, co si pro nás scholička připravila. Na koncertě zazněla spousta známých i nových písniček, v nichž se mnohé děti odvážily zazpívat sólo či zahrát na hudební nástroj. Výsledek koncertu ocenili posluchači hlasitým potleskem. Zpěváčků během roku přibýlo, jejich počet stoupl na 27, což dokazuje jejich píli a chuť zpívat. Pod vedením Marcely a jejího „partáka“ Pavla se zpívá jedna radost! Tím děkujeme ještě jednou vedoucím za trpělivost a obětavost. A dík patří i dospělým zpěvákům a hudebníkům, kteří děti doprovodili a pomohli se zpěvem. Už nyní se těšíme na květen 2017 na další zpívání našich dětí.

Eva Stanislavová a Petra Menšíková

Stejně jako v loňském roce, tak i letos scholička uspořádala svůj v pořadí druhý koncert. Ten se konal v neděli 15. května na Slavnost Seslání Ducha svatého. Rády jsme se připojily a s velkým nadšením jsme se pustily do učení nových a oživení starších písní. Je neuvěřitelné, jak se ti nejmenší ničeho nebáli a plni odhodlání se učili všechno, co jsme měli zazpívat na koncertě. Jen u nás starších se sem tam objevila obava, jestli se vše stihneme naučit včas. Ale díky Bohu a moci Ducha svatého se všechno povedlo. Jménem nás starších bychom chtěly poděkovat za možnost zazpívat si písničky, které jsme se samy jako děti ve sboru učily a se kterými jsme vyrůstaly. Jsme rády, že se obnovila tradice dětského sboru a děti ve zpěvu pokračují.

Vladimíra Váľková a Eliška Šaňková

Glotrach 2016

V listopadu jsme dostali nabídku přihlásit se na Glotrach – seminář pro manželské páry s tématem

„Odolnost a slabiny rodiny v občanské společnosti“. Řekli jsme si, že by to nemuselo být špatné, a tak jsme tedy v květnu vyjeli. Chtěli bychom se s vámi podělit o pár postřehů.

Glotrach probíhá jednou za tři roky, svůj název získal díky přednášejícím:

P. Petr GLOgar – představený provincie bosých karmelitánů v ČR - pracuje pro mužské hnutí, manželská setkání a v rámci rodinné terapie.

Manželé PhDr. Ludmila TRApková – Chvátlová a MuDr. Vladislav Chvátla mají dlouholetou praxi v práci s rodinami a partnerskými vztahy a patří k nejpřednějším českým rodinným terapeutům. Vydali již několik knih o rodinné psychologii a terapii.

Program akce je vystaven na křesťanských základech, je otevřen všem členům křesťanských církví, ale též lidem hledajícím i bez vyznání.

Sešlo se nás přes 150 manželských párů. Byli jsme rozděleni do skupinek po asi 3-4 párech. Po úvodních informacích jsme od přednášejících dostali první úkol, a to pobavit se a odpovědět si ve skupinkách na 2 zásadní otázky:

Co narušuje rodinu?

Co rodinu stmeluje?

Probíhala velice zajímavá diskuse dlouho do nočních hodin. Druhý den ráno jsme se všichni sešli v sále, kde jsme si sdělovali své poznatky a připomínky. Přednášející se k mnohým hned vyjadřovali a mnoho z připomínek zařadili do velice živé a diskuzní přednášky. Zaznělo toho mnoho, snad jen pro zamýšlení vybíráme:

Co narušuje celistvost rodiny:

Virtuální svět – především děti jsou stále online, neumí se normálně bavit a hrát si s kamarády

Výkonnost dětí – existuje tlak na děti, aby byly výkonnější – spousta kroužků a aktivit, musí být nejlepší, vynikat

Hodnoty x nejsme „normální“ – lidé, kteří uznávají morální hodnoty, jsou ostatními považováni za normální, staromódní – jak to vysvětlit dětem

Stoprocentní výkon se očekává v práci a stejně tak i 100%. výkon se očekává doma - ženy mají dvojí pracovní směnu

Úpadek morálky

Ironie pohlaví – když se snižuje jedno pohlaví před druhým – takové ty jakoby vtípky na úkor žen nebo mužů – je to zraňující

Sexuální úchylky versus normalita – to, co dříve bylo považováno za sexuální úchylku, dnes se už bere jako normální

Nefunguje role matky a otce – mnohdy dochází k záměně rolí – otec dělá matku i otce a naopak. (V žádném případě nezaměňovat roli matky a otce. Každému byla dána vlastní role, která by se neměla měnit. Něco jiného je když jeden z páru je

dlouhodobě neschopen kvůli nemoci, to poté ten druhý musí zastat obě role, ale jen nakrátko. Dítě potřebuje vidět rozdíly mezi mužem a ženou.)

Rozpad rodin kamarádů našich dětí – mění názory všech dětí, nejen těch, kterých se to týká – je nutné si s dětmi více o těchto problémech povídat, neodsuzovat, ale vysvětlovat náš pohled

Rychlost doby – všichni jsou online – maily, internet, není problém tedy pracovat kdykoliv a kdekoliv – je to velice zneužívané, nic nepočká, vše se musí vyřešit hned – trpí tím rodina (Dnešní doba je opravdu hodně uspěchaná; když nebudeš žít ve chvatu a nebudeš online, jsi divný a „nahraditelný“.

Po těchto našich shrnutích měli přednášející velice zajímavou přednášku na všechna tato témata, dotýkali se opravdu všech problémů, seznámili nás s mnoha postřehy z jejich psychoterapeutické praxe.

Další bod se týkal velice ožehavého tématu - mezigenerační vztahy:

Měli bychom si uvědomit, že narozením dítěte se z dcery stává matka, ze syna otec, z otce děda a z matky babička. A takhle to má být dál. Babička nemůže být svému vnukovi matkou, nemá však ani se svojí dcerou jednat jako s dítětem – ona už je přece dospělá. Babička může poradit, je-li žádaná, povzbudit, ale nemluvit do života. Vychovávat děti má matka a otec, ne babička (protože matka „musí“ brzy do práce). Téma homosexuální rodina – není to jen „rodina“, jak si ji pod tímto názvem představujeme – muž x muž nebo žena x žena = registrované partnerství, ale je to i spousta rodin neúplných, kdy dítě vychovává matka a babička atd, určitě přijdete ještě na spousta dalšího přijdete sami

Dále jsme se zabývali tím, co rodinu naopak stmeluje, co ji posiluje. Zaznělo opět mnoho věcí krásných příkladů hodných následování.

Všechny totalitní režimy – fašismus, komunismus - míří proti rodině (moc dobře ví, že) - ústavní péče, jesle... Dnes školka od 2 let. Totalitní režimy si totiž uvědomují, v rodině se vychovávají a utváří hodnoty.

Co rodinu posiluje

- 0 Rituály – oslava narozenin, slavení s širší rodinou, dovolené, návštěva rodiny...
- 1 Modlitba a odpuštění
- 2 Společné činnosti
- 3 Touha po krásném manželství
- 4 Různé semináře pro laiky, literatura
- 5 Důvěra v rodině
- 6 Svoboda – děti i dospělí si musí uvědomit, že svoboda nejsou jen jejich práva, která mají, ale tvoří ji také k jejich povinnosti – děti bohužel znají jen svoje práva
- 7 Být otevřený na otázky dětí – pravdivě odpovídat
- 8 Vědomí vděčnosti za dary, které žijeme – máme co jíst, máme oblečení, boty, mír, kamarády..
- 9 Úcta jeden k druhému
- 10 Chválit

Takovými střídavými diskuzemi probíhal celý seminář, přednáška se rozebrala v menší skupince a ta se svým závěrem seznámila všechny ostatní.

Manželé Chválovi spoustu věcí demonstrovali příklady ze své psychologické praxe.

Dotkli se i tématu psychosomatických chorob – tedy těch, které vznikají jako důsledek nějakého psychického stresu, se kterým si tělo již nedokáže poradit a projeví se tedy nějakou nemocí – diabetes, rakovina....

Zabývali jsme se též transgenerační psychologií v rodině (přenos určitého jevu – např. nějakého traumatu... z jedné generace na druhou).

Tento seminář byl velkým přínosem, kdy jsme se mohli na pár dní zastavit a zamyslet se nad svojí rodinou, nad tím co je opravdu důležité....

Bylo pro nás velkým povzbuzením vidět, že tolik manželských párů pracuje a buduje mezi sebou opravdu krásné vztahy a není jim lhostejný ani osud jiných rodin. Nesmírně jsme všichni oceňovali otevřenost při diskuzích.

Upevnili jsme se v přesvědčení, že je velice nutné a důležité modlit se nejen za sebe a naši rodinu, ale i za ostatní a za politiky, kteří utváří rodině podmínky. Je důležité držet pospolu, navzájem se povzbuzovat, vážit si jeden druhého... zkrátka budovat krásné vztahy.

Marek + Marie Stanislavovi

Vypsáno z matrik

(od 1. prosince 2015 do 31. května 2016)

Z vody a Ducha svatého se ve svátosti křtu znovu narodili:

21. února	Adriana Marie Bajáková z Násedlovic
6. března	Štěpán Plachý ze Žarošic
13. března	Filip Josef Zvonař ze Žarošic
27. března	Dominika Bobotová ze Strážovic
15. května	Viktorie Matulová z Násedlovic
28. května	Florián Novák ze Žarošic

Branou smrti nás přešli:

17. prosince	Marie Navrátilová (1937) ze Žarošic
20. prosince	Kristina Kašubová (1922) ze Zdravé Vody
27. prosince	Marie Mašová (1925) ze Žarošic
21. ledna	Marie Poláčková (1932) z Násedlovic
9. února	Marie Bajáková (1925) z Násedlovic
Marie Kumrová (1926) z Kyjova
12. února	Rozália Georgievová (1928) ze Žarošic
10. března	Marie Panáčková (1934) z Násedlovic

3. dubna Marie Svobodová (1959) ze Žarošic
10. dubna Tomáš Chromý (1984) ze Žarošic
22. dubna Marie Žaroská (1934) ze Žarošic
17. května Marie Horáková (1923) z Násedlovic

Tip na výlet

Svaté brány

Brněnská diecéze

katedrála sv. Petra a Pavla v Brně

kostel sv. Kříže ve Znojmě

bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše ve Žďáru nad Sázavou

poutní kostel Panny Marie Karmelské v Kostením Vydrří

Arcidiecéze olomoucká

katedrála sv. Václava v Olomouci

bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Svatém Hostýně

bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě

Diecéze ostravsko-opavská

katedrála Božského Spasitele v Ostravě

konkatedrála Nanebevzetí Panny Marie v Opavě

bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku

poutní kostel Panny Marie Bolestné na Cvilíně

poutní kostel Panny Marie pomocné u Zlatých Hor

Diecéze královéhradecká

katedrála Svatého Ducha v Hradci Králové

poutní kostel Panny Marie, Pomocnice křesťanů v Luži

klášterní kostel Narození Panny Marie v Želivi

poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie na Hoře Matky Boží v Králíkách

kostel sv. Alfonse v Koclířově

Arcidiecéze bratislavská

katedrála sv. Martina v Bratislavě

františkánský kostel Zvěstování Páně v Bratislavě

bazilika Sedmiboletné Panny Marie v Šaštíne

bazilika Narození Panny Marie v Marianke

farní kostel sv. Antonína Paduánského v Báci

Arcidiecéze trnavská

katedrála sv. Jana Křtitele v Trnavě

farní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Novém Městě nad Váhom

K modlitbě

Modlitba řidiče

Pane Bože, dej mi jisté ruce a bystré oči, abych na své cestě nezpůsobil neštěstí. Dárce života, nedopusť, abych zapříčinil jakékoliv zranění nebo úmrtí. Pane, ochraň od nehody a neštěstí nejen mě, ale všechny mé spolucestující. Nauč mě řídit zodpovědně a pro dobro mých bližních. Mírní mou snahu o nadměrnou rychlost. Kéž mě stále provází radost z krásy tebou stvořeného světa a přítomnost tvých andělů. Amen. Svatý Kryštofe, patrone motoristů, oroduj za nás!

K zamyšlení

Ztráta času

Stojím na nádraží v řadě, abych si koupil lístek. Je dlouhá a úředník vyřizuje nevykykle pomalu. Od stání bolí nohy. Když se dostanu až tam, kde začíná mramorová lavička před okénkem, sednu si. Pán, který je za mnou, rozhořčeně rozhodí rukama: „Tohle je přece jenom ostuda!“ Lekl jsem se, myslel jsem, že to platí mně. Ale on chtěl tím vyjádřit sympatii mým slabým nohám. „To hrozné čekání! A je to dnes všude: na nádraží, v úřadech, na letišti, u autobusů. Kolik času dnes člověk ztratí denně zbytečně!“

Jistě v tom pohoršení sympatického pána není nic originálního. Všichni to víme a všichni to denně prožíváme: nepříjemné a únavné ztrácení času v čekáních i nečekaných okolnostech. Ale povzdech, to není řešení. Kdyby byly věci lépe organizované, kdyby lidé byli ukázněnější a vychovanější! Ale víme také, že se prozatím nic nezmění, že jsme proto v přeplněných městech odsouzeni doživotně den co den ztrácet nadarmo spoustu času.

Když mu nepomůže společnost, může si v tomto případě pomoci člověk sám? Slyšel jsem už všelijaké praktické rady. Jeden profesor, kterého jsem potkal v knihkupectví, mě prozradil, že sám soukromě kupuje jenom malé knížky kapesního formátu. (Podle rozměru jeho kapsy jsem viděl, že je to formát dost slušný). Když se mně to rozdělení na malé a velké knihy zdálo málo inteligentní pro profesora, zasmál se. „Velké jsou v knihovně. Malé nosím s sebou v kapse a čtu všude, kde musím čekat. Tak alespoň neztrácím zbytečně čas. Moc věcí jsem už přečetl v čekárnách, ve vlacích, v autobusech!“

Jeden cizí bohoslovec v Římě, který už po dvou letech mluvil slušně italsky, se přiznal, že tomu studiu věnoval všechny své cesty autobusem, nic víc a nic míň. Na

angličtinu si míní opatřit malý magnetofon se sluchátky, aby nerušil jiné. Stará zbožná sestřička, která chodí denně nakupovat a vyřizovat věci pro ústav, také tvrdila, že žádný čas neztrácí. Má u pasu růženec. „Kolik se jich denně pomodlím! Ostatní mně to skoro závidí!“

Jsou tedy lidé, kteří čas ztrácejí, a lidé, kteří čas neztrácejí. Ale my, kteří máme chuť se nad časem zamyslet, si klademe otázku, co to vůbec má být: čas ztratit nebo neztratit. Co je to vůbec čas a jaká je jeho hodnota?

Podle prastarých bájí je čas jediná opravdová hodnota, jediná, co věčně existuje. Bůh Chronos-čas zrodil bohy a lidi, ale zase je pohlcuje a pohlčí. Věci nebyly, ale čas už byl, věci nebudou, ale čas bude. Jeho symbol je kolo věčně se točící. To, co strhne, vyzvedne nahoru, ale pak zase srazí dolů. Jiným symbolem tohoto věčného času, kterému říkají cirkulární, kruhový, je také stočený had, který posouvá hlavu dopředu tím, že užírá svůj vlastní ocas. Díváme-li se tak na čas, a mnoho lidí jej tak vidí, pak v pravém slova smyslu čas ztratit nikdy nemůžeme. Ztratíme sami sebe, a ne čas.

Ostatně tak se to obvykle myslí, když někdo řekne, že ztratil čas. Uvědomil si, jak je krátká fáze, když letí na kole Chrona nahoru a tu krátkou fází zabíjí tím, že čeká v řadě, aby si koupil lístek. Nedivíme se roztrpčenosti těch, kdo tuto skutečnost prožívají. Je-li existence života krátká, omezená periodou času, kolébkou a rakví, pak se musí každý postarat, aby toho využil. Staří Římané říkali: „Carpe diem!“ t.j. „Užívej dne!“; „Ozdobme se růžemi, dokud ještě kvetou!“ Stará francouzská poezie to vyjadřuje podobně: „Žijte, věřte mi, trhejte už ode dneška růže života!“

Hedonista se tedy bojí, aby neztrácel svůj čas. Ale bojí se o něj i lidé, kteří mají ideály vyšší. Umělec, který chce něco velkého vytvořit, vědec, který chce něco objevit, šetří s každou hodinou. Stejná mentalita stihla i ty, kdo vydělávají a chtějí zbohatnout. Čas jsou peníze. V jednom italském obchůdku jsem viděl nad pultem smaltovou desičku s povzbudivým nápisem: „Požehnej, Pane, všem těm, kdo nám zbytečně neberou čas.“

Dnešní produkční společnosti to vešlo tak do krve, že se lidé bojí ztráct čas, i když už nemají nic na práci a nic vydělat nemohou. Stalo se to prostě mánií. Myslím, že je to Siňavský, který píše ve své jedné povídce, že si moderní člověk nejlíp odpočine v rychle uhánějícím vlaku. Nemusí nic dělat, a přitom má klidný pocit, že neztrácí čas, protože vlak jede. Stačí, aby vlak zůstal někde stát, a je po odpočinku. Přepadne ho mánie o využití času s takovou vervou, že znervózní do krajnosti.

Pochopitelně ani tato mentalita není normální. Ale jak ji léčit? Podívejme se, jak se na čas dívá bible. Tam není čas věčný, věčný je jenom Bůh. On stvořil svět na počátku, ne v čase. Když svět stvořil, dal každému člověku jeho čas, aby se mohl rozvinout, aby se mohl stát v čase to, co mu Bůh určil od věčnosti. Pro Bibli je tedy naprosto nemyslitelné, že by někdo neměl čas. K tomu, k čemu ho Bůh stvořil, každému čas dává tolik, kolik potřebuje.

Teď je ovšem potřeba znát, k čemu nás a svět Bůh stvořil. Odpovědi na tuto otázku dávají Exercie sv. Ignáce, kde jako Začátek a základ (Principium et fundamentum) se definuje cíl života takto: „Člověk je stvořen, aby Boha oslavoval, chválil, jemu úctu

vzdával, jemu sloužil, a tak svou duši spasil.“ Kdy a jak se to má uskutečnit? Na to odpovídá sv. Ignác: „Kdykoli a kdekoli. Všechny formy života jsou indiferentní. Sám o sobě nemá hodnotu ani dlouhý ani krátký život, ani zdraví ani nemoc.“

Je to odpověď jistě správná, tradiční, ale tak zhuštěná, že je potřeba v exerciciích více rozjímání, abychom pochopili důsledky, které z toho plynou. Vraťme se proto k Bibli, která učí totéž názorněji. Bůh dává zemi, hvězdám, lidem čas. Na prvním místě však vidíme ve Starém zákoně, jak dal Bůh čas vyvolenému národu. Od Abraháma přes Josefa, soudce, k Davidovi a prorokům můžeme sledovat postupné časové periody, ve kterých se mohli židé vyvinout a stát se národem, který má svou vlastní řeč, zemi, tradice, kulturu, náboženské instituce. Je to dlouhý čas. Ale ve všech okamžicích, od počátku až do konce je zřejmé, k čemu ta historie míří. Je to příprava na příchod Mesiáše. Cílem dějin Starého zákona je setkání s Kristem.

Starý zákon je obraz nejenom Nového zákona jako celku, ale každého člověka, jeho osobního vývoje. I my máme dějiny svého života, jsou tu různé etapy, každé z nich Bůh dává čas. Všechny pak mají jeden smysl: setkání s Kristem. Okamžik, ve kterém k tomuto setkání dojde, vešel z času do věčnosti. Věčnost totiž není nějaký další čas, není to něco, ale někdo, tj. Kristus.

S Kristem se ovšem stýkáme různými způsoby podle povolání, které jsme od Boha dostali, a podle okolností, prací, modlitbou, trpělivostí, touhou. Mnoho z nás už možná udělalo zkušenost, jak vzácné jsou vlastně ty okamžiky, ve kterých máme dojem, že ztrácíme čas. Nutí nás k zamyšlení nad smyslem všeho, co děláme. Pak si ovšem najdeme i metodu, jak využít čekání. Nejlépe modlitbou, protože v té se čekání spojuje s naplněním.

Tomáš kardinál Špidlík

ŽAS – žádný ateistický strach

Páter Ladislav Kubíček, kněz a lékař, který byl na své faře v Třebenicích u Lovosic zavražděn 11. září 2004, napsal v jednom ze svých četných dopisů zvláštní povzbuzení: „A nezapomeň! Žádný ateistický strach!“ Protože toto povzbuzení může být velmi užitečné pro duchovní život, začali jsme s mládeží pro jeho vyjádření používat zkratku ŽAS.

Co to znamená ateistický strach? Je to vlastně každý strach, při kterém zapomeneme na Boha. Na to, že Bůh má všechno vždy a za všech okolností pevně ve svých rukou. Je to vlastně každý strach, kterému se člověk trvale poddává. Když máme postoj důvěry, když důvěřujeme Pánu Bohu, nemusíme se bát.

Je zvláštní, že ve chvílích, když se objeví něco, čeho bychom se mohli zaleknout, přijde zároveň i pokušení zapomenout na to, že Bůh je mocnější, že o nás ví a že se mu nikdy nic nevymklo a nevymkne z rukou. Povzbuzení otce Ladislava Kubíčka vede tedy k tomu, abychom se na svět nedívali pohledem, který zapomíná na Boží blízkost, ale důvěřovali a nebáli se.

Nabízí se ještě otázka, zda existuje nějaký neateistický strach: nějaká zdravá obava... Existuje. A je pro něj i zvláštní označení: bázeň Boží. Je to jeden z darů Ducha Svatého a vede nás k tomu, abychom měli před Pánem Bohem posvátnou úctu a obávali se jediného: urazit ho hříchem – zachovat se nevděčně s ohledem na obrovskou Boží lásku k nám. Je to asi tak, jako když se obáváš, že bys mohl zarmoutit někoho, kdo tě velmi miluje... Takovou posvátnou bázeň máme v sobě pěstovat, ale žádný ateistický strach!

P. Marek Dunda

Požehnaný domov

Požehnaný domov, který není vystavěn pouze na základech z cihel a betonu, ale především na věrné a neodvolatelné lásce manžela a manželky.

Požehnaný domov, kde se děti nepořizují jako spotřebiče, příslušenství či doplňky, ale přijímají se jako dar od Stvořitele. Požehnaný domov, kde má dětský křik a smích přednost před hi-fi reprodukcí z moderní stereo soupravy.

Požehnaný domov, kde je urážlivé slovo vysloveno se vztekem větší tragédií než rozšlápnutý piškot na koberci.

Požehnaný domov, kde mají pastelky a modelína přednost před televizní obrazovkou a monitorem počítače.

Požehnaný domov, jehož obyvatelé tráví víc času ve vzájemném objetí než v zajetí sociálních sítí.

Pro zasmání

V pivnici se ptá host šéfa: „Co je to tu za divný zápach?“
„Čerstvý vzduch, pane, větráme.“

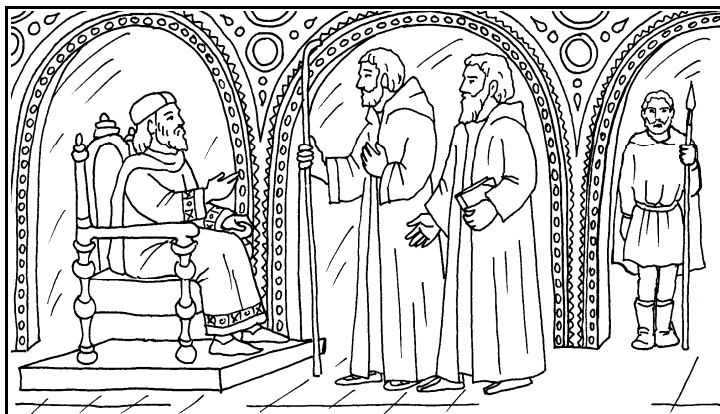
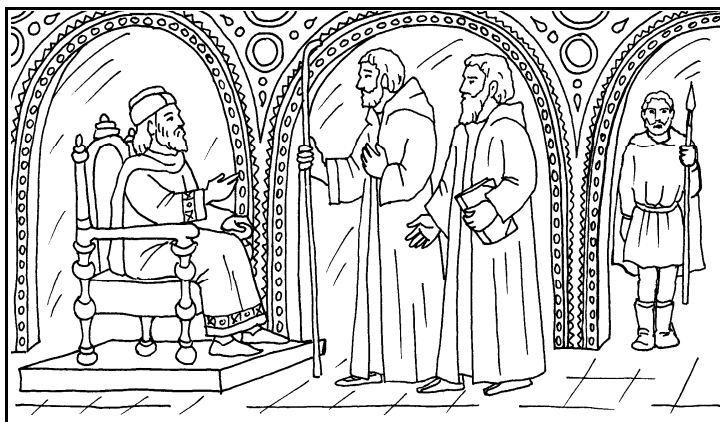
Fotbalisté jedou na zájezd patrovým autobusem. Hráči dole se vesele baví a najednou si všimnou, že nahoře je nějak podezřele ticho. Jeden z nich se tam jde podívat a vidí, že nahoře všichni sedí jak přikovaní, drží se sedadel a vydešeně zírají před sebe. „Copak se děje?“ ptá se překvapeně.
„Vám dole je hej, vy tam máte řidiče,“ zní odpověď.

Zvoní mobil v posilovně, zvedne jej funicí muž: „Prosím.“
„Ahoj, miláčku, jsi v posilovně?“ ptá se žena.
„Ano, jsem, co potřebuješ?“ odpoví muž otráveným hlasem.
„Tak to je fajn. Já jsem ti jen chtěla říct, že ten kožich, jak stál šedesát tisíc, tak jej zlevnili na čtyřicet. Že si jej můžu koupit?“ škemrá žena.
„Ale jo.“
„Tak to je super, ty jsi dnes tak zlatý! Tak čau,“ zaševelí sladkým hlasem a zavěsí telefon.
Muž v posilovně zavěsí také a se zvednutým telefonem nad hlavou zakřičí: „Chlapi, nevíte, čím je to mobil?“

ÚKOL PRO DVA BRATRY

V 9. století byl na našem území státní útvar, kterému říkáme Velká Morava. Vládl zde kníže Rastislav. Ten vypravil poselstvo k byzantskému císaři Michalovi III. se žádostí, aby vyslal na Moravu misionáře mluvící slovanským jazykem. Císař vybral pro tento úkol dva bratry ze Soluně – Konstantina a Metoděje. Byli velice schopní a v minulosti se už několikrát osvědčili.

Vyslání Konstantina a Metoděje na Velkou Moravu znázornili dva malíři jedné malířské školy. Najdeš mezi obrazy deset rozdílů?

Rok Božího milosrdenství

V naší diecézi i po celém světě
byla všem lidem velká milost dána,
také v našem poutním chrámu
otevřela se Brána Božího milosrdenství,
otevřela se Svatá brána.

Každý kdo vstoupí a projde Svatou bránou,
zakusí, že smí doufat v Boha Otce,
který mírní bolest a zahojí každou ránu,
že nás objímá milosrdnou láskou.

Letošní rok, Rok milosrdenství Božího,
vede v lásce k Bohu, abychom poznali i potřeby bližního,
tam, kde se setkává Bůh s člověkem,
tam se rodí život náš každodenní,
lidská chyba, láska, smíření a odpuštění.

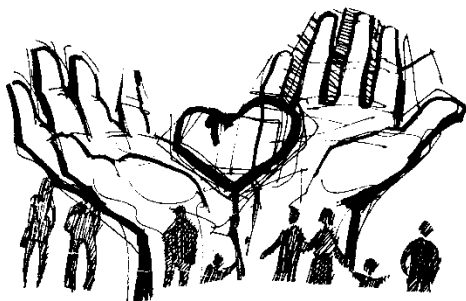
Život náš plný radostí, starostí a obtíží,
nalezne lásku, která trpí na kříži,
Pán Ježíš svým odpuštěním zničil zlo a hněv,
milosrdně nás sytí jeho svaté Tělo a Krev.

Kdo hledá ten nalezne lásku svoji,
tou je Matka Boží, která pod křížem stojí,
Královna i naše Matka milosrdenství,
je naším darem z kříže od věčného Krále,
rozdává milosti, kdo o ně prosí, a volá nás k němu stále.

Ó, Panno Maria, Matko milosrdenství,
obrať k nám své milosrdné oči
a Ježíše, požehnaný plod života svého,
aby nás chránil a jednou přijal ze slzavého údolí
do náruče Boha Otce milosrdného,
jehož milosrdenství je věčné.

Jarmila Urbánková

Zlatá sobota v roce 2016 připadá na sobotu 10. září.

Hlas od Panny Marie, farní občasník
Vydává Římskokatolická farnost Žarošice
Žarošice 51, 696 34
www.zarosice.estranky.cz

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna – č. ú. 181645720/0300
Uzávěrka příštího čísla 7. srpna 2016.